

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '175.B.'

[132. Det fornemmeste resultat af denne skabelse er udelukkende skabelsen af alle de forskellige levende væseners] fysiske organismer. Disse fysiske organismer er i årtusinder blevet opfattet som "levende væsener". Men de er i sig selv ikke levende. Det er rigtigt, de består af mikroorganismer, der også er redskaber for deres ophavs fysiske skabelse. Som nævnt er der intet levende væsen på det fysiske plan. Alt, hvad menneskene er vant til på det fysiske plan at udtrykke som "levende væsener", er en absolut fejlopfattelse. Selve livet findes ikke på det fysiske plan. Der findes absolut kun de levende væseners fysiske organismer og de med disse udløste funktioner eller skabelser. Hvordan bliver disse organismer til levende væsener, og hvor er deres virkelige ophav henne? - Vi nævnte før, at verdensaltets "faste punkt" ikke var materien, men derimod udgjordes af noget immaterielt og derfor var utilgængeligt for sansning, "noget" der er. Dette "noget" rummer hele verdensaltets uforgængelige livsevne. Den fremtræder i en opbygget struktur, der udgør det immaterielle element, vi udtrykker som Guds jeg, der er sædet for hele verdensaltets bevidsthed. Da det udstråler eller dirigerer al manifestation og livsoplevelse, har vi i mine værker udtrykt det som verdensaltets evige overbevidsthed eller "jeg". Guds bevidsthed består altså af jeg, der ved sin særlige struktur og forbindelse med stoffet eller materien udgør verdensaltets overbevidsthed og altbehersker.

Ordene er vante til ændret til er vant til. Ordene at udtrykke på det fysiske plan som er ændret til på det fysiske plan at udtrykke som.

I håndskrift er tilføjet lodret i øverste venstre hjørne noget, der kunne tolkes som "Det immaterielle Noget vil vi herefter udtrykke som "X-X"". Hvordan Martinus havde tænkt sig at inkorporere denne sætning i teksten, forbliver ren spekulation. Men i den endelige bogtekst ses der blot bort fra denne håndskrevne tilføjelse. Den nævnes ikke engang i en note.

133. Men hvordan kan Gud fremtræde som et levende væsen? - Vi har allerede påpeget, at der eksisterer ikke noget uden for, oven over, ved siden af eller neden under Gud. Hvordan kan han da opleve bevægelse i nogen som helst retning, da han ved sin uendelighed fylder alt rum eller plads ud? - Ved sit immaterielle område er Gud tids- og rumdimensionelfri. Han behøver ikke plads eller rum. Det er ikke stof i den forstand, menneskenes sanser kan opfatte det. Da Gud, som vi skal se, er selve skaberen, er plads, tid og rum noget, han skaber og derfor er hævet over. Han må eksistere forud for enhver skabelse. Han er det tids- og rumdimensionelles herre. Derfor kan han opleve tid og rum på en anden måde, end de almindelige levende væsener oplever disse evige livsprincipper. Verdensaltet er altså et evigt eksisterende levende væsen. Men for at være "levende" må det altså skabe liv. Liv er i sig selv ikke evigt, det er noget, der skabes. Men Gud og dermed verdensaltet har alligevel evigt liv, eftersom det i ham automatisk har en uafbrudt fornyelsesproces, en fornyelseskilde. Der findes således absolut ikke noget ophold eller standsning i denne livets fornyelsesproces og dermed heller ikke i livets oplevelse. Det er denne

fornyelsesproces, der skaber al bevægelse i hele verdensaltet. Uden denne bevægelse intet liv,

Ganske rigtigt ser det ud til, at Martinus på dette sted ønsker et nyt afsnit, men det står intet sted skrevet, at der skal indføres et helt nyt kapitel, nemlig det, der har fået betegnelsen 133,

Ordene eller underneden Gud er ændret til eller neden under Gud.

DIK skriver: Ved sit immaterielle område er Gud tids- og rumdimensionelfri. Men rumdimensionelfri er en direkte fejlslæsnings, idet der ikke i manuskriptet er noget grundlag for at tro, at dette aldeles bizzare og udanske ord har været Martinus' mening skulle stå i teksten. Derimod skulle det tydeligvis have været Ved sit immaterielle område er Gud tids- og rumdimensionel fri. Vi ved, at Martinus ikke lavede adverbier helt efter de gældende grammatiske regler. Disse ville foreskrive tids- og rumdimensionelt fri (dvs med et 't').

Ordene tilføjet med hånden og derfor er hævet over dette bliver i DIK til og derfor er hævet over.

Tankestregen efter tids- og rumdimensionelles herre. er ikke medtaget i DIK.

Ordene end det almindelige levende væsen bliver i DIK til end de almindelige levende væsener.

Den meget mærkelige sætning Liv er i sig selv ikke evigt, det er noget, der skabes. er ledsaget af en del utydelige håndskrevne tilføjelser. Og ordene det er noget, der skabes. er helt tydeligt STREGET UD i MANU, men er alligevel medtaget i DIK.

Ordene ophold, standsning er ændret til ophold eller standsning.

Sammenfattende må man sige, at denne manuskriptside er fyldt med usikkerheder, og det er tydeligt, at teksten ikke er færdigbearbejdet. Den fremstår som en foreløbig kladde. Man kan ikke tillade sig at færdiggøre teksten, som det er sket, og tillægge den Martinus som forfatter og lade den være en del af Det Tredie Testamente.

Hvis den skulle være genstand for publicering, skulle der være fri adgang til denne kladde, og enhver har naturligvis ret til at give sit bud på, hvordan en renskrift kunne se ud. Men så er Martinus ikke længere forfatteren.